

MOSNYA

GDE JE TOUVAJ Z ZSAKLOM?

Touvaj je etisze bejszao i eti je premino. Dajte ga naprej!

Na Pál gazdo eseli szo sze tákse znoja kaplice zacsnole kobáčati, kak edno-edén grajovo zrno. Vu velikom szliskáványi je eden Ocsanas zmmrao i pět ranski je obcesao Szvétomi Antóniji, csi ga zdaj ednouk zmore z nevoule.

Gergelyi szo sze niti oznice nej zmrszile, sztao je osztre pogléde zsandárov i tak sze je drzsao, kak csi bi sze szvado.

Ejnye vu nyegovoj húdoubi—sze je razcséméro. Ka mi je briga za repnoga touvaja?

—Vi morete znati gde je?

—Ejha,—je szkricsao gori Gergely.—Szledi esese tou povejta, ka szem jasz bio touvaj.

Ormester je omorno prijao gori té reesi.—Tou nepráviva; ali vi szte ga szkrili.

—Zse kak jasz?

—Vi.

Gergely je nágo gori cukno plécsa:

—Te ga pa poiscsita!

Ormester je csemeren grátao:

—Preiscsiva cejlo pivnico!—je pravo pajdási i navszekaje szta sze vlácsila med vinszkími lagvami.

Gergely sze je zaszmejjao:

—Nemiszljjo goszpon ormester, ka je eti pod kád-jov,—je pravo spoltivo i sz klapácsom je drapno po kádi, pod sterov je Pál trepetao i na té vdárec sze je tak presztraso, ka nyemi je esese i szapa hejnyala.

Zsuzsika je vónej pred pivnicov sztála, ali cejlo opazko szvojo je na pivnico obrnulo. Gda je zacsčila, ka szo ocsa drapnoli po kádi, je,—kak je na tou za pouved mejla,—zmocsnim glászom szkricsala:

—Jaj! Vujsao mi je máli závec!

Gergely je komaj csakao, naj Zsuzsika dokonca rejcsi prijde, med lagve je pokazao zpsztom i zdaj je pá on szkricsao:

—Etam bezi ni—Zgrabimo ga!

Zsandárovmester je szkúseni cslovek bio, taki je miszlo, ka tou nikakse zapelavanye sesé bidti, z sterim játen Gergely touvaja sesé zakrivati. Tak sze je drzsao, da bi notri sou vu zmejno.

—Etam tá pod lagev sze je potégno!—je pravo na zlük i med, lagve sze je nágo, ali szkrivoma je Gergelya pazko.

Gergelyi, sze je vidlo delo. Poznao je zsandárszko premislávanye. Rávno záto szí je zmislo vó závca historio. Gda je napamet vzéo ka ormester nanyem, drzsi pazko, tá je bejszao k esérí prime jo za rokou i tak da bi vu sztráhi bio nyej je vu víhu posepno, ali tak naj zsandár túdi nika csíje.

Idi, pa povej Pálinkás sougóri, ka ga lehko vópúsz-tíjo.

Zsuzsika je nej razmila.

—Koga?

—Ah Gergely nyej je kivno, naj tího bodé.

—Vejm oni znájo. Szamo idi!

Deklina je nej vécš pítala, stela je idi, ali te vsze vídési i csútési zsandárszki ormester je prednyou, szkocso:

—Csákaj!—sze je zaszmejjao, spoltivo—i na Gergelya sze je zglédno.

Aha! Pri Pálinkás sougóri, je touvaj? Zdaj szte ga vóovadili!

Gergely je blejdi grátao:

—Ah, vu nyegovom pészkom! . . . je szkricsao gori i za glavou sze je zgrabio.

Zsandár sze na pajdása zglédno.

—Odiva, je pravo blájszveno i vu vúpányi dobre szrecse szta obá doli z plécs popodnola púksé i vu rokaj je drzescse, szta odebjzsala na ov kráj vrehaj, gde je Pálinkás sougóra presa sztála.

Zsuzsika je glédala ocsó i gda szí je dobro odehjno-la, eresé:

—No dáli szte neymi! Tou lehko právim! Gergely je rejcsi nej odgovoro. Vó sztoupí med dverí, za zsandári je glédao i szkrábile sze po glávi. Gda szo pa pernati zse poredno dalecs bili, je nazáj vu pivnico prisao. Tá sztoupí k kadi, sz csaszoma, komoutno jo je gorizidno i podnyou pravo:

—Lehko vóides!

Pál sze je vó od kadt potégno.

Zsuzsika malo, ka je znák nej szpádnola.

—Pa szte vi eti?—vdári vkúp dlaní, gda presztrase noga csloveka zavidla, kak sze je z znojnatnim cselom jo stiroj vó od kádi vlejka.

Ali Pál je eto vrejmen nej drzsao prípravno zatou, ka bi na eto z szrcá szhájjajouce pitanje odgovárjao. Naplécsa cukne zsakel i pokécs szo zsandárje Pálinkás sougóra szliskáváli za repnoga touvaja teász je on na Gergelya tanács odszpodí kre paszské, brezi vsze nevoule szrecsno domou pricseszto.

Gergely je esese na té dén doubó tajték pipo. Ve esré je zse zsnýe púcsávao dímmate obroucsé.

Zsuzsika sze je pa szamo tou csidúvala, kak je prisao. Csuzi Pál pod kád, kí pa je te odísao, gda je ona vu pivnici blá.

KONEC.

KNIGE

POPRAVLAMO I ZVÉZSEMO

ZÁTO CSI MÁTE KNIGE, NA STERI SZO SZE TÁBLE RAZTRGALE; CSI BI SZI KAKSE LEJPO CSTENYÉ STE-LI OBARVATI I NA DUGSA LEJTA TÁ DJÁTI: POISC-SITE NASZ GORI, MÍ VAM TAK SZTÁRE KNIGE, KAK NOUVE, LEPOU NOTRIZVÉZSEMO.

Z-NASIM DELOM TE ZADOVOLNI INO MO VAM TO NÁJ-NISISO CEJNO RACSÚNALI.

Túdi gorivzememo vszefelé stamparszko delo ino je vu nájkracisem vrejmeni na vaso zadovolnoszt zgotovimo.

Stamparija Szlovenszki Novin
720 E. 4th St. Bethlehem, Pa.

—56—

—Za bozso volo Zsuzsika! Kaksi gvant más nazszebí?

Zsuzsika je goriszkoesila zdívána. Matrozki bluz i zgrbana gyankica je prejšla. Nenávaden, z presztranim blúzom, vu ledeváj vkúpszlisyeni stofatni gvant sze je pritiszkávao na tejlí nyénom z vó nagnyemí golejrecsom.

—Glédajte mama . . . Lajcsi mí je prineszo.

Sárosica szo vó potégnoí eden sztolec od sztola zbriszalj szo szí roké od fúrtoja, doli szo szedli i oslá-tali szo gvanta stof. Potom szo sze malo nazájagnoli i tak szo glédali esér. Potom szo pa bojázlivo, tíhoma pravili:

—Táksi je zdaj divat? Spájszno.

I na színá szo sze zglédnoli.

—Kelko je kostao?

Óh,—je právila Zsuzsika,—Lajcsiji je nej bio drágo. Vi niti nevejte mama, kaksi dober szlúzs je meo Lajcsi. Vam je túdi prineszo eden szvilní blúz.

—Isztina?

Sárosica szo sze okouli zglédnoli. Iszkalí szo szvilní blúz. Tam je bio rászpresztrejti na ednom sztoleci.

—Jaj kaksi szvilní blúz . . . Színek moj . . .

Taki szo sli i oblekli szo szí ga. Potom nazáj-prijdejo, szcsiszta pomladjeno, nemirovno i dobre voule i kúsnoti szo steli Lajcsija. Ali nej szo mogli tou na ednouk doprineszti, ár je Lajcsi rávno Lángos jo i bojáli szo sze, ka szí blúz zmasztíjo.

—53—

Rávno vu tom megnyeni je okno zrogátalo. Tá szta sze zglédnola. Goszpon Birge je sztao odzvúna pri okni vu konyenikszkom gvanti, z-zeléním jáger-szkím krsesákóm i mocno sze je hrzao i kivao z ro-kouev. Zsuzsika je tá sztoupila i csemeraszto je odprla okno, naj zvej, ka ka sesé. Goszpon Birge nyej je posepno:

—Ovádím vasoj mami!

Zsuzsika je rdécsa grátala kak kákse jaboko i z bliscsécsmí poglédom je zmejnila gori doli goszpon Birgeja. Notri je pokazala dvá mladéca ednoga ovomi:

—Lajcsi, moj brat. Vcseraj je prisao z Pesta.

Goszpon Birge sze je zaszmejjao, tak da bi odpúscsejnye proszto. Ocsividno je zsalúvao naoupacs-noszt szvojo. Odpovedávajouce je pravo Zsuzsiki, pokécs je Lajcsi po cigarettine sou, naj nyemi ponúdi,—on je nej znao, ka je sepetao goszpon Birge Zsuzsiki.

—Zsuzsika, nezamerte. Na edno megnyeni je níkse zmejsanye prislo naméne, ár sze prevecs bojím za vász.

—Vsze edno,—je právila Zsuzsika korréktno,—vó sze proszím od etaksega potvárajanya.

—Záto sze nej trbej tak csemeriti.

Lajcsi je nazájprisao z cigarettinami. Goszpon Birge je szkádó ednoga i vidlo sze je nanyem, ka bi privolen bio esese vécš kaditi na okno sze szlonivai

